

Dadaïsme voor dummmies

18 FEBRUARI 2015 | Charlotte De Somviele

De Standaard

Van jeugddans over muziektheater tot gewenningsinstallaties voor baby's, aan kinderkunsten geen gebrek in Vlaanderen. Het Hasseltse Krokusfestival buigt zich dit jaar over de vraag hoe ze die voorstellingen niet alleen voor, maar ook met kinderen kan maken. Zo zie je in Hasselt niet alleen ukjes op en voor de scène, maar ook aan de balie, als suppoost en als fotograaf. Onder de vraag 'wie weet beter wat een goede kindervoorstelling is dan kinderen zelf?' wordt *De Jury* dan weer gekaapt door een stel piepjonge choreografen.

Ook bij *Dadakaka*, de verleidelijkste titel van dit seizoen, zal menige kindermond zich afvragen waar deze voorstelling in godsnaam over gaat. Maar dat is lekker de bedoeling. Dadaïsme voor dummmies, Tuning People deinst er niet voor terug. Van de opstandige bolhoeden van Hans Richter tot het tentoonstellen van een koffiekannetje als *object trouvé*: het collectief brengt de 'antivibe' van dada als een metatheatrale happening vol dans, video en 'muziek', als een grote anticlimax-show waar geen touw aan vast te knopen valt.

Dadakaka is niet alleen een knipoog naar wat kunst, laat staan kunst voor kinderen, moet zijn. Het is ook een ode aan de maffe geluidskunst waar Tuning People sinds tien jaar een patent op heeft. Valse pianoklanken, bruitage van boren en stofzuigers, klankgedichten vol onverstaanbare woorden: waar het dadaïsme vandaag vooral in het bewustzijn van kunstenaars leeft, krijg je

hier een heus Cabaret Voltaire, met een flikkerend bordje dat te pas en ten onpas tot applaus dwingt.

Geen *dada for kids* natuurlijk zonder een eigen manifest. En dus: ‘Verbrand je speelgoed, zoek naar de verbeelding achter de rekensommetjes in je hoofd!’ Hoewel *Dadakaka* nog niet 100 procent vlot loopt en misschien net iets te absurd uitvalt voor een achtplus-publiek, is het op zijn best een statement over de vrijheid van geest, een pleidooi voor creativiteit, wars van alle regelzucht.

Aifoon

Ook de luisterkunstenaars van het Gentse Aifoon vallen terug op het motto van de avant-garde: leven en kunst zijn één. Voor je op locatie (in een oude drukkerij) plaatsneemt in een van de knusse koepeltentjes, wandel je voorbij een tafeltje waarop alledaagse objecten keurig uitgestald liggen: van bestek tot kopjes, van koorden tot cassettelintjes. Samen met *field recordings* weven de drie onzichtbare performers er een klanktapijt mee dat je alert maakt voor de ‘ecologie’ van onze dagelijkse geluidsomgeving. Regen, vuurwerk, kerkklokken en kinderstemmen sijpelen je oren binnen maar ook kleuren, beelden en geuren. De tentzeilen hebben iets van een tweede huid waardoor de trillingen nabij aanvoelen in de duisternis. De grote ruimte van de drukkerij speelt *Fondouk* echter ook parten: al te vaak vervliegt het geluid en de attente details. Daardoor stap je noodgedwongen in en uit deze verbeeldingsreis. Maar zoveel is wel duidelijk voor Aifoon en Tuning People: anders luisteren leidt tot anders kijken. Naar een koffiekkan als een vaas met bloemen bijvoorbeeld, en in het beste geval ook naar de wereld.